

Batári Gábor

BATARIVERSUM

SUMMA POETICAE

Alterra

Batári Gábor

B a t a r i v e r s u m

- summa poeticae -

**Ajánlom e kötetet nagybátyám,
Batári Ferenc
emlékének**

B a t a r i v e r s u m

- summa poeticae -

**Alterra
Svájci-Magyar Kiadó Kft.
Budapest, 2008**

© Batári Gábor, 2008

Felelős kiadó: Jeszenszky Iván igazgató
Felelős szerkesztő: Szev-Murezd El Muehil
Fedélterv: Pintér László
Készült: PB *Dolgozószoba* Bt., Budapest
ISBN 978-963-9785-09-0

**Köszönetem fejezem ki
Szüleimnek,
akik e kötet kiadása érdekében önzetlen
támogatást nyújtottak.**

A Szerző

**EGY GRAMM
METAGRAMMATIKA**

Üzenet Kharónnak

Önismeret

kivétel vagyok
ha mélyre nyúlnék is
meg nem ismerném
se önt se magam

bennem
bestiális cirógatások
rokonszenves patkányok
és szelíd vadállatok

könyörtelenül megforgatták
az egész világot

társam
a megismerhetetlenség

Mindenek

Jégdermedtségben dadogó
fondorlat,

Édenszirmú szemfödél,
Gyémántfalú koporsó,
éjben csillogó,
fényben didergő közöny,
Ékkő-dac.

Midhall töprengése a dolgok állásáról***

Kozmikus porból lettünk,
kozmosz porrá leszünk,
közösek bennünk az alkatrészek,
bár néhol vannak hézagok, rések,
de ott az ürkiöltő: csillagmalter,
ősrobbanás, e teremő valcer,
vonzás-taszítás az ősi habarcs,
mely lelket-testet egybekavart.

Egek földnek...

Árnyas tölgyek
sírnak lantok
sírok hantok
éjbe löknek

síri tölgyek
lantok sírnak
ollók nyírnak
hollók nyögnek

egek fednek
papok feddnek
összeszednek:
nem eretnek –

mondják némán
már nem feddnek
egek földnek
föld ágyékán

szárnyas tölgyek
zúgnak lantok
sírok hantok
fénybe löknek

Lélekvándorlás

Esőbe öntetett lelkünk,
szétfolyunk, szuflánk
parányi sziget az árban,

(megannyi esőcseppben) hull(a*)nak*
alá a lelkek,
csöppnyi
vízkelyhekben.

Végül meg nem
találtatunk, akár
a fölszáradt esőcseppek.

*Midhall őrlődése nyomán****

Confessio materialis

Éltet lehel magába az élettelen,
lelket fakaszt magából a lélektelen,
öntudatra ébred: a szellem kígyója
tekereg, sziszeg már sapiens fejében –
sarjait végre istenné varázsolja.

*Midhall in- s konspirációja nyomán****

Cellák

Talpig agyagban,
éjfékete anyagban,
emléke álommá lesz,
atomjai szigetekké –

árnyad ezüstté válik,
nyarad arannyá válik,
porod sóvá válik,

jámborságod nem járom már,
ha hő ébred szívedben,
hűség.

Vigyázz!
Mi én-céllá lett
az öncella.

*Midhall bölcsessége****

Kimúlástól betelésig

A nagy folyamban horgásznak a percek.
Belénk akasztja orv
horg-
át
az idő.
Az órák bekerítenek,
az évek leterítenek.

Fehérség, néma tiltakozás.
Hangtalan térdre roskadás.
Halászik az aionok hercege is.

Születés

Vemhes szarvas áll
az alkony tüzetől
bíbor(ló)* réten.
Szemközt leöletett
bárány; nézi őt
némán, szelíden.

Szarvai közt a Nap,
Hold és a csillagok.

A bátor kérkedik bátorságával

Agyam minden lüktetésében,
idegszálaim minden rezdülésében,
csontjaim minden reccsenésében,
minden lépésem mögött
a rettenthetetlenség dübörög,
csak egytől félek,
csak egytől alél bennem a lélek,
koboldok mirigy pofái,
pokolnak rusnya kofái
elnyelnék süldő lelkemet,
elnyelnék süldő lelkemet,
(elnyelnék süldő lelkemet.)*

*Hjölmi Midhall példabeszéde nyomán****

Másnap

Hajnalodik.
Esett.
A tócsák, mint hályogos szemek
Rád merednek.
A munkába menők: tarka folyam.

Közönyös tekintetek.
Elötetszett, amit eddig sejtettél.
Rájössz, túl sokat beszéltél.
Összekoccan két gondolat,
Beléremeg a tér is:
Valaki meghal – valaki születik.
Leplet kéne cserélni már, vagy
életet.

Remény

a szánkba töltött sár
nem lesz arany
aránk is elhagyott már
de mégis
mégis lebeghetünk, akár
az égig ragadott
menyasszony

Füllentő

Amikor még
csibész voltam,
tündérek tejét ittam,
szellők jaját
énekeltem,
szörnyek kocsonyáját ettem.

Vén meséket
úgy szerettem:
sárkányokat neveltetem,
griff tojását
kikeltettem,
alvó örvényt fölkeltettem.

Ordas álmát
megaludtam,
* csillagoknak fényét loptam,
bölléreket
szaván fogtam,
kondáik közt bolondoztam.

**csillagról (a) kását loptam*

Igazgyöngy

Kehelycsapdáimból orozz
édes harmatot,
csillagmagzatot,
hogymondhasd:
ama Hajnalcsillag
gyötrelmét
ismerem.

Koponyák hegyén

Szívek hóparaszában fürdik
a Hold,
Jégszikrák közt didereg az
isteni bánat,
Nappal csillám-odújában
éj-bagoly sikolt,
Kereszten halódik a testté
lett bocsánat.

Antikrisztus

Tanított.
Fölvette töviskoronáját.
Oda tartotta a másik arcát is.
Túrte, hogy megostorozzák.

Nem, nem Ő volt.

Leszállt a keresztről,
a sír mégsem volt üres.

Lator végidőben

Angyal-
pallos
sújt le
pusztul
fereg s lélek Tejút
teje poshad halkul
égi ének
Egy bölcs
bolond
isten-
arcot
keres –
nincsen
szánj meg
engem
latrot
most légy
Uram
Isten

Üzenet Kharónnak

Elveszett lelkek kalauza,
réveteg révész, te,
sápadt hóban hempergő korom-eső,
anyaméhben lakókat leső,
kárhozatba szédült vérengző,
életeket lopó kénköves szarka,
mosoly farkasa!

Öt sebből vérzik az Élet Cinkosa.
Tudd: urad, a halál halott.

Nem rejtőzhetsz

Ha férgek lepleznék meztelenségedet
a létezés Bírāja és Őre elől
el nem rejtőzhetsz.

A föld émelygő magma-mámorában
tűz magja
alant az ég-mély-sejtelemben
kiismerhetetlen rejtelem
föld pora hol árnyak terpeszkednek
majd fölserkennek
selyemsír-takaró
féreg-bölcső
nagy torkát nyitogatja
s zuhannak a feledés honába
hajdan volt gyöngy-gyermekek

Árnyak hazája szunnyadás
 kozmikus gyomor
 ahol a lélek alszik
 élők földjének tükre
 mindenségmúlás fuvolája

Dávid törzsöke Júda oroszlánja
 amit kinyitsz
 azt senki be nem zárja
 s amit bezársz
 azt senki ki nem nyitja

Dicsőség neked Élőnek
 Kulcsok urának mindörökké

A 4. dimenzió vetülete

Idők, szépek, elrabolt madárszárnyak
 karmok, sebek, öklök, kormos árnyak
 tárgyak melyek különös haszonnal bírnak
 biztos *kezeik* titokzatos könyveket írnak

Kozmosz lengő hószakállán születtek ezek
 mindent elmorzsoló acéltenyerű kezek
 elhagyott szeretők magányos hitvesek
 tavaszi ágakon vacogó verebek

Madarak fent vizekben rutinos heringek
 pördül a Föld a világgal együtt keringek
 bölcsek hallgatnak szelídek sírnak –
 ébredj adj helyet az üres sírnak

A tárgyak historikus szemlélete

A tárgyak historikus szemlélete

Lenéz engem a fehérszemű mennyezet,
ordítóznak velem a fehér falak,
tegnapi tükörképem leköpött,
de a fényképek együttérzően kacsintanak.

Nos, a zongoraszék kalapot emelt,
a zongoristán játszva a Für Elise-t,
rádiuszvirág nyílik a fülben,
hallgatom az agynövesztő készülék rémhíreit.

A drabális csapóajtó megint becsapott,
a magnetofon s lemezjátszó berekedt,
a szobrok a téren pofozkodnak,
de a festmények többsége is verekedett...

Villamoson

Időrendi táblázat

Kezdet

Az ősrobbanás
elektronok cikáznak
elsül a holdtöltött fegyver
ősberregés
a villamos elindult

*Az első állomás
Után*

A Rákóczi tér következik,
tessék vigyázni a lelkek száradnak
hallgatják az utasok membrán – tor-
zító hallócsigákon keresztül

*1812081.
állomás a XIX. sz.*

Kiadták Gellencsér Gellért
összes műveit közakadozásból

XX. sz. eleje

Versei mind-mind nevelő
hatással voltak a gyermek-
lovakra

*2014. Egy korszak-
alkotó nyelvújítás
után*

Hiába jön a rügyész
éles beccő ollójával
Fontoskodó ügyvéd-tökök termése
tárgyalása trágyáz
Ó nyájas kedvezér
legfőbb hadúr
bojtárja aranygyapjas kosoknak
nedű s kedű
nem kedvezett mert nyáját
veszni hagyta

1994 ismét közösen elakadtunk

Lábjegyzet

*Ne tessék
megijedni a
tér- és idő-
direkt válta-
kozik,
azért csiga mert
gyors a beszédre
és lassú
a hallásra
Két sor Gellencsér
Gellért kötetéből:
„Csendesen, fárad-
tan néz egy ele-
fántcsontköltyök
Jártam a folyo-
sókat kongok és
nyögök.”
Egy korabeli
ankönyvből*

*Ezzel egykorú
himnuszról*

A nagybetűs ÉLET

Az ÉLET alma, amibe beleharapsz.
Cigaretta, amit égő felével veszel a szádba.
Ellenőr, lehet felőlem nyelvőr is, aki
nyelvedet lyukasztja ki jegy helyett.
Egy SS SOS jelei a tenger alól.
Van Thomas báró,**** ha megkéri a kezéd.

Apokrif epiphaniák

Egy gramm metagrammatika*****

A sánta sellők
vendégizületesek
rejtjeles üzeneteik
akár a sorozatvető beszéd;
kilenc öves karjuk hangtalanul
csuklik.

Ó, gyűrűkuras írók!
Néma németek
nemet intenek
csizmás fejükkel,
csúz és Csuzima az okság

Nos,
irhátokra írhatnám
urhatnámok,
a hátatok az uratok:
ugyanis
mind elfutott
hátat ordítva
az ellenség hasába,
két hasábba.

*****E vers erőteljes *****Pszichófi-hatást mutat olyannyira, hogy egyes kutatók szőröstül-bőröstül neki tulajdonítják.

Szűrtrealizmus

tündérmezsgye
angyallah* ostyaszirom
míg e sorokat írom
testes lusta
fény szüremlik
parázsos hajnalpíron

bajadérfű
langylél bástyanyugalom
el nem önt az unalom
mert ezüst üst
tömjénfüstje
nyugtat gyöngyös ugaron

nimfapázsit
nem fa hernyó a selyem
érik a petrezselyem
fénysekrestyén
Nagy Sebestyén
hosszan beszélget velem

**angyalleh*

Magánhangzó-illeszkedés sörre, borra

„Borozgatánk apámmal”
élvén a költő szavával
ám, huszadik századi énnel,
inkább sörözgeténk epémme,
hallván, az élet oly keserű,
társ nincs más, mint e májadta nedű.

Lábadozás*****

*Bevezető canticum a labe – story-hoz
Avagy balladada a szirénszárny eredetéről*

Nagy dilemma

„dilis” Emma
mit tegyen ma,

mert „szép” Irén
a dús... szirén
oly szuverén,

hogyan is mondjam:

egyik lába
mostanába’
Szaharába
ment magába’.

És hogy járta könnyed legyen
(mint ahogy a gepárd megyen)
gyönyörű Irénnek,
dúskeblű szirénnek
szárnya nőtt, szegénynek.

Nézik őt, a szárnyas nőt,
porkolábok, szeretők.
Így azóta
szép Irénnek szárnya van,
nincsen szirén szárnyatlan,
porkoláb sincs lábtalan –
Bovaryné számtalan.

Kerberosz

Rojtos szél lengeti
girhes szárnyamat
sanda szörny ugatja
suta árnyamat

Kutatja kutatja
vén fényalakom
vérszeme üszköt szór
pörkölné poklokon

Pirkadna fellegem
tértestem palástja
rejtene engemet
könnyű eső – bástya

Kétes aforizma

Az a költő, akin minden hosszú,
például haj, sál, kabát stb.
Az a kabát, aminek hosszú a költő,
és az a minden, amiben a költő
hosszú és a kabát rajta,
sőt a haja is, na meg a sál.

In memoriam Kondor Béla

„Apocalypsis cum figuris”

tudatmachina masinák
kíinkerék döngöl agyagba
agyadba sült a kenyérgyár
benned lélegzenek
végzetmonarchiák

**NAPÓRA FÖLDIEKTŐL
ÉGIEKNEK**

Eszkaton

*Könyvek
nyitnak meg
majd régen:
Akkor szellemek teste száll
az eltűnt léghen.
A „már” megmérettetik
a „még”-ben.
A „még-még” Midász-i vágya
az „elég”-ben.
Mert idő az anyagban
többé már nem léshen.*

*Midhall****

Instrumentumok

Ézsaiás apokrif levele

Azt hittük,
hogy mindig a
magasságban
jár, örök felébredettségben.
Holott holt-tenger-lelkünk
lecsendesítése
előtt aludt.

Azt hittük,
a világ kerekét forgatja.
Holott alávetette magát gonosz
örvénylésének.
Azt hittük, nem születik és
nem keletkezik,
és a mi sárruhánk
taszítja.
Holott magára vette.

A hely

Ott voltam az idők
előtti toron.
Ama Bárány, IL Principe,
a Kezdet fejedelme leöletett.
A világ tartógerendái és
a test tartozékai
adattak néki
vesztőhelyül.

Declinatio

A szögek a testtélétel
és a vízszintes és a függőleges

A két csukló a „hol”
a „hol” a lábak is

A metszéspont az ötödik seb
a „mikor” a „miért”

Az ember a „-nak” „-nek”
a világ a „-ból” „-ből”
Az Isten Isten

Opus 12

A kövekre pillangók nyála folyik.
Rothadó lárva a péntek.
Ecetes szivacs a bor.
Selyem, mirha és vér.

A szivárvány most fekete reggel.
Az első szó az utolsó lehelet
origója.

Töviset és bogáncskórót terem
a föld tenéked, néki
töviskoronát.

Égi mechanikák

A mennyek jószágai mind:
frigyláda-fája-szárnyas gőzgépek,
villámtekintetű ametisztmobilok,
izzóérelábú szárdiuszlovagok,
ekkor megszűntek munkálkodni
és letérdelt a Zafirtrónus előtt
minden lelkes állat
az egekben,
a föld színén,
a vizekben,
és lőn csendesség a mennyben
mintegy harmadfertályóráig.
Ekkor szólott valaki amazok közül
szelíd hangon: „Ki méltó rá, hogy
köntösére sorsot vessenek?”
Majd látám, hogy az egek jószágai mind:
az ark-pterixek, kerekés kérubok,
szeráfszekerek, nefilimek,
az apokalipszis mérnökeinek *gondolatjába*
robbanó- és egyéb motorok ideáit lehelik,
és ekkor nagyobbá
lőn a
kék.

Infinitivus

Ott vagyunk az idők előtti hangtalan
parancsolatban, az „és lőn”
kényszerében; az „és vala” jó
igézetében, megszólítottak
és kiválasztottak, derék korcsok,
szép torzszülöttek, létbe átal
nem merengő lételőttiek,
bár mégis létezők,
mi, bűnösök primátusa.
Honnan vétettünk? Anyaföldből?
A hallgató öröklét bordái közül
hasított ki minket
Longinus
lándzsája.

Ének az agyagból

Ő beszélt valakikhez

A bábeli torony építésekor
beszélt valakikhez, hogy
tudniillik leromboltassék
ama fertőtorony Babel.
Szólott, még hozzá nem a
halandókhoz. A szép idomú
sárgalacsínokhoz.
Udvartartásához szólott.
Ugyanis az a lenti horhó
sártenger, kénköves mocsár,
hangyaboly, susárló férgek
gyülekezete a csillagterek
lakóinak szolgál látványosságul
és példázatul, hogy az agyagot
közelebbről kevésbé ismerő
tiszták és tisztátalanok
okulhassanak az alanti undok-
ságokból és fertelmekből.
Így többek vagyunk és kevesebbek.

Eon

Egykor
a fák levele
kék volt,
méregzöld
az égbolt,
föld alatt laktak
az emberek,
a mennyekben a tengerek,
a föld színén a holtak,
a leendők, akik voltak.

*Midhall*** szózata nyomán*

Zsák, hamu és zsoltár

Látó:
mennyeek iszapjából

Fiú:
kőből és parittyából

Király:
zsákból, hamuból és énekből

Pál

Messzebb láttál az
idők távolába,
mint bárki asszonytól
született.

Láttad, miként merik
gyémántkanállal
az élet vizét toldozott
agyagedényekbe
örökkön örökké. Láttad,
miként hajol
meg minden fő és térd,
ég alatt és
ég felett, föld alatt
és föld
felett.

Ars poetica

Egyre csak
keresem
Őt, s talán
magam,
hogy egyszer égbe
penderít
a rejtező Nincs,
Aki van.

Csend

Mennybe
vettettél Istenem

A hold
sánta hegedű

Morajlik
tengered
Mégis ez
a csend

Panacea

Időcsapdába
simulok,
megreked s
tágul az ér,
sebzett kezed
fölöttem
létszünet,
rontás nem ér.

Testem a
tér.

Deus

Csillagok
sarát
taposom,
időekével
szántok.

Létezem.

Filius absconditus

Isten
malmait
hajtom,
legeltetek
mannák
mezején.

Sors nostra

Keresztem
szálkás.

Túlontúl
nagy a
kegyelem.

Hogyha
vagyok.

A pokol színei

Allighierinek

Tézis: A fekete

E jégmezőkön még a hó sem fehér,
Éjbe fagynak itt mind a szétszórt csontok,
Nem gyógyítnak itt az életfalombok,
Melyekről János apostol beszél.
Itt nincs halál, csak halálfélelem,
Zuhanás a vak, lomha ürességben.

Antitézis: A fehér

A nem-láng gyötör, nem az égető fagy,
Nem a cerberus seoli csaholása,
Nem a kárhozottak dodekafon siráma,
Csak a rettegés, hogy éned elhagy,
A fehérség, a kórterem-fehérség,
A szétesés fehérsége, a semmi.

Persziflázsok

Bevezetés az idegélettanba

Virtuóz idegsztrádáink
kékbe ömlenek. Ez tán a virradat.
Agyunk alatt - ágyban heverve -
letapogatjuk lírai enzimeinket.
Kocsányon lóg sárgatestünk,
hallókürtjeink ítéletre,
másként- itt-élethez
muzsikálnak minket.
Fehérállományunk lassan-lassan
elszürkül, tobozmirigyünk
vakká feketedik,
egyre tudósabbak és
szótlanabbak leszünk.

Anarcho-kirohanás Belzebub patikája ellen

Bálvány-szemöldökű giliszták
ejtőznek csurom pálinkás
pelenkában
- fényes tévedések ők –

világolásuk giccses pólyájuk
tükröződése hernyó-testükön
- pólyás pulyák ők –

pelenkájuk ködük felépítménye
féreg-burkolatukat kiszolgáló
Baál-vénye
- kiváltható Belzebub patikájában –

Robbantsd fel! Robbantsd le!
Legyes Bubi gyógyszerárát
- Gyógyítsd meg! Gyógyítsd meg őt! -

Kling-klang

Kalot Enbolotban
Kalibán vacsorál
Klingsor kling-klang
Kimustrál

Kalot Enbolotban
Kalyibában
Ripacs renyhe
Führer-bábben

Klingsor kling-klang
Kimustrál
Ritter-gigában gázmustár
Árják árja King Kong

Kalot Enbolotban
Ki miskarolt
Lancelot Parsifal
Kurtizán vagy partizán
Kling-klang

Koan I.

Én is tágulnék
én se tágulnék
a pontban

Koan II.

Két pont között
legrövidebb út nincs
van: a nincs

Koan III.

Ki tette ezt a ponttal,
a síkkal, a térrel – Úri allűr –
netán egy úri alúr?

Idill

Tetemsápadt ég.
Nappal van ó,
ne félj,
csak
a halál tré,
csak a halál
tréfál.

BEVEZETÉS PLATÓN KOPONYÁJÁBA

Summa

A vőlegény zsoltára

Nárdus az Úrnak
bárszony-balzsam az Úrnak
alabástrom, mirha
aloé és evoé! az Úrnak
jó illat az Úrnak
szagittas áldozat menyegző
szela!

Temetésekre-lakomámra
kenettem királlyá
test és a Lélek olajával

Grál

Nem nyeldekeltünk
amanita muscaria-t,
angyalok eledelét,
följük szervesítő
gombát,
nem tekeredett ránk
köldökszinórként az idő
DNS-szalagja, hogy
beleplántáltassunk a bent
és fent levőkbe.
Mi szemünkkel és fülünkkel
láttuk és hallottuk,
mikor ama Pásztor
belépett az akolba,
majd felemeltetett,
akkor fiúvá fogadtatásunk ára
Arimathiai József
Kelyhébe
gyűjtetett.

Bevezetés Platón koponyájába

Elválasztottad
a fény egyértelműségét
a sötétség ólomsűrűjétől,
mozgásba hozván a káosz
neutrális elegyét.
És a fény megálmodta a mennyek
ragyogását a mennyek ragyogása pedig
a mennyek minden seregét,
mert a világosság mint őskép
magában hordozza mindezek ideáit.

Elválasztottad
az Egeket a Földtől
megkülönböztetvén
ama hatalmak tisztaságát
a hatalmaskodók tisztátalanságától,
mert más mértékkel mérettetnek
az angyalok és a Mennyei Jeruzsálem
és más mértékkel mérettetik Babilon.

Másként ama Rétornak is nevezettél,
mégis egy centurió kezében
gyilokként manifesztálódta.
Szellem és antiszellem tüzes pallosai
vigyáznak téged.
Döfésed a negyedik és ötödik
borda között rejtekhely.
Így dologi formád kártékonynak
mondható, ámbár lényeged hasznos.

Gyilkos orcák

Akinek szemében
aszkrétatűz lobogott,
kitől a bujaságok,
fertelmek, utálatosságok,
tobzódások, dőzsölések,
bűbájosságok és egyéb
undokságok oly távol
állottak, mint a mennyei
szűz lelkek seregítől
a babiloni szajha,
néki egyik orcáján
pofon csattana
még hozzá egy tanítványa
keze által
megkísértvén,
megkísértetvén
szelídségének, alázatosságának
és 77-szer is megbocsátani
tudásának mértékét.
Odatartotta a másikat is
a harmadik ütés után ő is,
harmadik orcája nem lévén.
Mert a harmadik orca
a gyilkos arca.

Máté 26, 23

Miről ismerszik fel az áruló?
Hogy egyszerre márt a tálba a Mesterrel.
A gonosz kiszemelt áldozata
szinkron-cselekedik a megtestesült Jóval.
Azt hittük, hogy az idejéből és helyéből,
ott és akkor kizökkentett, megtévelyített
Júdás épp ellenkezőleg cselekszik Jézussal,
de nem, azonosan. Ez az antikrisztusi

mechanizmus:

a ellen-tökéletes, az ál-isteni.

Így hát a rossz színből lekopírozza a jót.

Summa

In memoriam Kaszás Attila

Püthagorasz
befogadott
belső udvarába
nagy bíbor peploszát
Uránosz véres takarójának
néztem, kezembe abakuszt nyomott,
hogy számoljam a csillagokat, az időket,
a tereket, az étereket, a lelkeket,
kezem az eke szarvára tettem...
Arisztotelész sem dobott ki
a fizikán túlról, dús szakállát cirógatta,
úgy néztem rá, mint gyermek és csak
számoltam és számláltam,
s egyszercsak kipattant
agyamból, mint Pallasz Athéné a
Zeuszéből, tudom, hogy a
hasonlat méltatlan és bicebóca,
hogyan nincs mennyiségtan
csak minőségtan,
hogyan a milliommok miriádja
summája akárhogyan is csak egy,
mert az egy a legtöbb,
mivelhogyan minden ami megnyilvánul
az egyből sokasított rengeteggé,
forgataggá, világgá,
így lőn az egészségből feleség
az egységből kétség lőn, sőt háromság

Ezékiel

Szemkerekek
éteracélarcok
bünszigetelt sík
szeráfvégtagok mögé rejtetten

hamufényed fagyűz lajtorja
a dermedt Sodomakő
mennylangyos heverő

Elohim-kérges szíved
ma nem retten
mert
gyökeret vert

Izrael-metatron
Sekina burokbán

Péter

In memoriam Pilinszky János

tagadsz tagadlak
tagadod, Ő hű marad

rád néz
a szögek
szálkák szemedben

lábadat
keze mosta

véredet
vére csillapítja

sírasod
sírod üresíti

Salvator

Égtüskés világfa,
tobozos testburok,
tömjénhós, mirhasós,
vérsavós, fényszurok,
égi nyák, szent anyák,
lepkenyál, éjhurok,
jászolos, fátyolos,
seregek, szent húrok.

Most szünet van
és szünettelen életmás,
plazmagödör, lelkünk-csontváz,
jászolromok,
Bethlehem-agyagból vájt vészkijáratok.

Szanhedrin

*E gonosz és parázna nemzetség jelt kíván;
és nem adatik néki jel,
hanem a Jónás prófétának jele.*

Isten
hegyén
hetykén
lebzsel
hetven-
egy vén
állnak
állnak
csodát
várván
szívük
hideg
kemény
mint a
márvány

nem a-
datik
jel nincs
csoda
csak Gol-
gota
csak Gol-
gota

A zarándok balladája

Anyukámnak egyúttal Gallai Attilának

Jámbor, öreg József egykoron kiméne
Szomorú házának szomorú kertjébe,
Szemének könnyűit fákra hullajtotta,
Fáknak legszebbikét fejszével kivágta.

Holt fából faragott embernagy keresztet,
Embernagy keresztet gyöngé vállára vett,
Elindult, elindult jámbor, öreg József
Messzi, messzi földre
Szent Jeruzsálembe.

Hol hideg, fagyos szél fűtt hegyek közepett,
Arra mén, arra mén jámbor, öreg József,
Hol tűző Nap tikkasztott pusztá közepett,
Arra mén, arra mén jámbor, öreg József,
Hol inség kínoz kietlenség közepett,
Arra mén, arra mén jámbor, öreg József.

Fölhatott imája a magos egekbe,
Egy fehér ruhás ifjú jöve onnan le,
Szóval monda néki fehér ruhás ifjú:
„Miért nyomja vállad diófa keresztje?
Szíved emberöltők keservével telve.”
Szóval monda néki jámbor, öreg József:

„Feleségem megholt, vagyok így hát özvegy,
Két kicsi magzatom halva született meg,
Nagyobbik leányom hamar halottá lett,
Másik leánykám az Úr jegyese nem lett,
Nagyobb fiam, János papból prókátor lett,
Viszem hát vállamon nehéz fakeresztet,
Viszem hát vállamon nehéz fakeresztet.”

Hol hideg, fagyos szél fűtt hegyek közepett,
Arra mén, arra mén jámbor, öreg József,
Hol tűző Nap, tikkasztott pusztá közepett,
Arra mén, arra mén jámbor, öreg József,
A kietlen inség kínzása közepett,
Arra mén, arra mén jámbor, öreg József.

Odaért, odaért jámbor, öreg József,
Messzi, messzi földre,
Szent Jeruzsálembe.
Végső nagy-nagy kínjában ezt sóhajtotta,
Végső örömében nagy-nagyot kiálta:

„AZ ISTEN DICSŐSÉGÉRE, A JÉZUS SZERETETIÉRT
HOZTA EZEN KÖRÖSZTÖT MAGYARORSZÁGBÓL
BAJAI LAKOS, MÉRŐ JÓZSEF, 60 ÉVES ZARÁNDOK,
1868.”

Lélekméz

Kilöködés

Kilöködtünk a zérusból,
az egy pontba szögezett mindenből,
az édes nem-cselekvés
Isteni színjátékából,
- szerintem ez az ember tragédiája –,
ki tudja, mely hatalom
által reánk akasztott
tehetetlenségünköt sodortatva.
Onnan, ahol a tehervonatok
párhuzamos vonatsíneken
robognak a végtelenségéből
az örökkévalóságba
és nem bántják a félreismert
trubadúrokat,
onnan, ahol az Egynek
még a gondolata sem fogant meg.

Demiurgosz

Meglett, meglett, aha,
nos, teremtetési rend-,
afféle nagypapa...,
na, ja, aki teremt.

Mit? Hát bolygót, férget,
kedvest, szépet neked:
kislábujjat, térdet,
a csont húsert eped.

Húsodért is kedves.
A húsert a HÚSÉRT
gebed, az a tetves,
az a nagy test és vért-

értékesítő blokk,
a hű földhivatal-
inkább alatti tok,
TÚLkoporSÓzott ital,

tűzükelnemalszik-
ízű, férgükmegnem-
halízű-plasztik,
egy élőhalálnem.

Meglett világképed
látám, meglett orcád
képletesen képed.
Ki vetheti el sorsát?

Ha és...

P. J.-nek

Megállt a hattyú halála között,
a dal és a rágóizmok vértje között,

a páncél és Lancelot között,
a minden és a vért között,
a ha és a lál között

Az Egyről

Az Egy mindennek őse itt
gyártván a létnek köreit
az Önvalót, nos Tenmagunk,
a Való s a Mag mi vagyunk?

Vagyunk hát a kivagyiak,
akkor az Egy honnét hasadt
istenfiak, atyafiak?
E kérdések szónokiak?

Kérdezhetném ezt magamtól.
És felelek rá magamtól:
jó az Egy a nullaságból,
nem e kápra hullaságból,
létféletti Uraságtól.

Levettetés

Föl-földobott személy
vissza ne hullj hullá-mély-
re: egységből törnek kettőbe,
kétségbe, sokba, veszőbe,
ha föl is dobnak visszarogyván
vonz a massa, csak zuhansz lomhán
lettél alszemély, énszilánk, áltudat
anyagba ejtett kábulat.

*A szerző Midhalltól*** való közlése*

Katasztrófa

Einsteinnek

A mennyekből leszakadt
egy „big-bang”-nyi darab
fénygerezd
az örök szövetéből
egy szál
kerubseregek gyöngycsillós
hajából
aranszegecs
a tér-idő metszetéből
léket ütve az éter
homorú hasába.

Tűz

Kiloccsant liquorból fürdik elő,
repdes mint Vénuszra vágyó sz
putnyik, a Holdba száradt lelkek
kel nem foglalkozik, Opel asztrá
jába olvasztja a Napot, hagyja a b
első égésű motorokat másra, az is
tenekre, felvitték a padlásra, ő ant
iprométheusz, nem szívleli az ideg
en tüzet, saját belső égését megtart
ja, hóban született hóból él, nem hő
börög, (*forrása csak tisztásból*), teavízből
főzi a kávéját, panteista, az írók, költők,
műfordítók örök barátsággá fornak,
(*addig üti a szerzót, amíg meleg* sic!),
addig üti a verset, amíg beteg, közlekedése
közrekedés, szellemét izzó vízágyon meg
égeték

Víz

Aranyhalként (a) egy
globális akváriumban,
evickélek.
Élek,
(*mint partra vetett
rész-akvárium*), mint vízbe vetett terrárium, cethal
nyelte idegenanyag.
(*Az antiagyag aknaáramában*),
mint amalgánt az
odvas
fogba
az ég alatt (*az ég felett*) és (*az ég alatt*) a föld felett lévő vizek
közé zártak,
bár nem vagyok más, mint (90%) 70% víz
és pára, persze hő- és vérmérséklet-
tem szerint, és párolgok fel, -határ a csillagos
ég, -majd le, majd fel, majd le,
ez aztán a delej,
nem üres csevely,
csak belvizeim ki ne öntsenek.
Ó, sárkányrepülők és sárkánygyíkok
oltalmazó szárnyatokkal óvjátok
esőáztatta felszállópályá-
mat.

Alászállás

Le kell menni
ég kék ecetjét inni
Hold korbácsától sebesedni
Nap szögeivel átveretni
létbe hanyatlani
mindenné halványulni
míg kivirágzik
az áttetsző sejtek közül
a Hajnalcsillag

A kór négyszögesítése

Olykor
Habzó eget
Bocsátanak agyvelőmre,
Hogy elválassza a jobb
Féltekét a baltól.
Ilyenkor
A vizet, a földet,
A tüzet, sőt a levegőt is
Négyszögletűnek nézem
Ez a saját köröm,
-széles körön-
Négyszögesítése,
Pedig a hasam nem
Kocka, és nem vagyok téglá sem.
Nagyon távol állhat
Tőlem a négyszög.
De mégis.

Lélekméz

A méz peremén
élek én akkor, hogy
köpüljem ki az agyam-világkéreg
méhköpet-óceánját.
Fecskék, verebek
felemás Vénuszok, vadméhek
ó, Rheia öt ujja,
Éjgalambasszony,
Ki borzolja Pszichénk
szárnypihéit?
Az ősszel, a kollektív
világtudat-tágulat
borzongató szellentése?
Kutyák,
érzékelhetetlenség követői,
hűséges, nem wales-ebek
szimatoljátok mélyrepülésem
ösvényeit.
Delfinek,
dalnokot síkos hátatokon repítők,
önmerülésem kísérői,
mutassátok fel, mutassátok meg
a világtojást tojó tyúkot.

Oh, istenek, istenek

Vajon kik ők? Mondjátok! Ré Napisten
földre hullajtott könnyei?
Körisfából faragott királyfiak?
Híd az alsó véges- és a felső határ

nélküli végtelenség között?
Hisz idő olmából és a mennyek aranyából
fele-fele arányban olvasztották ki
őket, porszeméből, vízcseppből,
légfuvallatból és tűz hevéből összegyúrt
élő ikonok ők, tűznapkorongarcú
agyagedények, sársátrak, birodalom nélküli
világuraságok, Isten földi helytartói,
aranyból tákolt, aranykori aranyifjak ők.
A világoceán partján talált farönkök,
akiknek az elmúlás késével metszett arcára
Loki, a cselszövő varázsolt idvezült
mosolyt.
Eszeveszett Pinocchio-k, ádámok, Gaia-
szülemények, az idő halálladikjának gályá-
rabjai ők.

Szellem

a XIX. század költőinek

Ragyogsz tán ékes csont-palotában
koponyánk testetlen zsarnoka?
Lét-csarnokunk mely üregében honolsz
gyors ideghúrjaink lantosa?

Ha porba hull végzetterhes lantod,
semmibe zuhansz, mint a pára?
Nyomozhatatlan szférákba távozol,
hol épül fényed fellegvára?

Elszabadult lélek

Lelke már a nyakára csavarodott.

Fuldokolt. Szép volt a lelke,

de túlzottan nagyravágyó,

így hát teste ellen fordult.

Alkonyodott.

Az éj keserű földemje egyre közeledett

hullafoltosodó porhüvelyéhez.

A csillagok, az égre vert fényes szögek,

majdhogynem kezdték rohadtkörte sárga

húsát áthasítani.

Ám a nagyobbik rossz a lélek,

már teljesen birtokolta, mondhatni

bekebelezte. Mily mennyei így kimúlni –

gondolta – és nyomban köddé vált.

De jó is volna

Ha a világnak csak egy emeletje volna

mindent hústest, kalmár agy bitorolna

szívem búsan zakatolna,

búsan zakatolna,

De a nagyvilágnak nincs csak egy emeletje,

a világnak van három emeletje,

menny, föld, pokol létszeletje,

pokol létszeletje,

Emeletek közt egy lift, egy világfa volna,

egy sámán lelke fel-lekóborolna,

mint az áram, de jó volna,

jaj, de jó is volna,

Naphívogató

Belső elválasztású
Parancsolatai
Véredényrendszerében
Kutakodnék drága Aton,

De mehr Licht
Nincs elég világom
Otthonom egy angyalhaj-
Szálnyi atom.

Ó, Napunk egészen
Síkba mászik,
Vagy azon is túl
Antianyag pozitronverem

Lett nagyságos Hélios úr
Netán citromízű
Kalmopirin?

Pszedo-Arkhimédész törvénye

Minden létesülésbe
mártott test,
annyit veszít
a súlyából,
amennyi az
által kizorított
lélek súlya.

Visszakeringő

Lét-nemlétigék

Voltál és mégis lettél.
Sírgödörbe világfát ültettél,
„lett”-ként sírtál és kacagtál,
valóként izzadtál, vacogtál.

Lettél, pediglen voltál.
Szívembe parazsat szórtál,
bárcsak, bárhacsak volnál,
nem röffeszkednénk disznóólnál.

Aranykor

Ördögh Szilveszter emlékének

Alább és alább hullajtanak
A múltnak kútjában,
Miről mondják is
Mélységes mély.

Ott lenn, a visszáján
Körültekintgetek.
Megrökönyödve tapasztalom
Valahai napjaim
Fényesebbek, teltebbek, aranyozottabbak.

A koragyermekkori árny-tengődés
A méz időszak.
Saját bejáratú
Aranykorom.

Hol vagytok?

Arukámnak

Hol vagytok, hol keringtek?
Köröttem, vagy csak agyam
 imbolygó rendszerében
szent étolajjal fűszerezett szerdák és szombatok,
és te májreszelékes nagymama-gondosság-húsleves,
és a műhely merre van, hol cipők és megtapodott lelkek
 nyertek gyógyulást,
igesebek hasadtak és varosodtak, és nagyapa
 csak úgy fénylett.

Hol vagytok, hol derengtek,
nagyszülős mindennapok, buszvégállomások,
lomha HÉV-megállók és hol van a lángos?

(nem csillag és nem felettünk,
hanem optimális esetben, a szánkban,
majd a gyomorban, mely szerv soha
be nem csapható, aztán a fölös salak
az árnyékszékbe vándorol,
mint egyesek szerint
a finomabb rezgésű szubsztancia)

és akkor modelleződtek mindenk
(eredmény: kisvasút terepasztalon)
aztán mosollyá boldogult nagypapa, a másik is.

Köröttem

Nagyszüleimnek

Hol vagytok, hol kerengtek?
Köröttem, vagy csak agyam
imbolygó rendszerében
szent étolajjal fűszerezett
szerdák és szombatok,
és te májreszelékes
nagy mama-gondosság-húsleves,
és a műhely merre van,
hol cipők és megtapodott lelkek
nyertek gyógyulást,
ígesebek hasadtak és varosodtak,
és nagyapa csak úgy fénylett.
Hol vagytok, hol derengtek,
nagyszülős mindennapok,
buszvégtállomások,
lomha HÉV-megállók
és hol van a lángos?
Forint húszért, mert a
gyomor be nem csapható.
Hol vagytok előidőim,
mikor másik nagyapám
kezét fogtam (haja fehér holló,
mint az Ősöregé), bár
fogatlan sekrestye ásított rám,
mégis gyerkőc-hitem
abban a megállott pillanatban
hihetővé marjult.
Ó, hol vagy már
fénylővé virágzott gyermekség-oltár,
és végül modelleződtek mindenk
(eredmény: kisvasút terepasztalon)
aztán mosollyá boldogult nagypapa,
a másik is.

Életorsó ha visszapördül

Mérő maminak

Hogy este tízre aztán haza jöjjek,
Meg ne zülljek,
Rosszra való dorbézok és firmák közt,
Mondta nagymamám, miután megérkeztem
A vásárlásból, mászom meg újra csak
Emlékeim pisa-i ferdetornyát,
Melyet észkerekem kellemetes múltba gördülésének
Világom-pörgető ereje zökkentett ki egyenességéből,
Jó lenne elfelejteni, hogy kedd van,
Meg azt, hogy dob-szerda, szerelem-csütörtök,
Na, inkább erre összpontosíts, ró meg valahol
Egy nadrágba bújt felhő,
Így kerülhetnek szembe egymással a muzikális taktusok
És a szív ritmuszavarai, a valakibe habarodások,
Igen, lehetséges, hogy néha az ember
Pillanat-teste tévedésből visszafelé vándorol
És ott találja magát a „tíz évvel ezelőtt” -ben,
(Minden bizonnyal, ahány végtelenségig osztható
Századmásodperc-töredék, annyi hasonmásunk,
Annyiféle lényváltozatunk lézeng),
És látja egy barátját, a nadrágszíjnyi tiltott zónán loholni,
És háromezer mega-tehén hangerejével bög a mikrofon:
A biztonsági sávot tessék elhagyni,
Kabátja szelét a metró széle lebbenti,
Dagasztja, mint a vitorlát,
És ő kifeszített pteranodonbőr kabát-szárnyakon
Repdes, végül boráztatta leszállópályán landol,
Szinte most már bizonyos, hogy a párkák
Életorsóm időnként visszafelé pörgetik
Az ezüstidők provinciáiba, oda, hol nagymamám
Nem színtelen-szagtalan klímában főzi a tejeskávét,
És nem glória-sarlóval irtja a gazt.

Átversülés

Embrió-létbe
Kell-e visszacsavarodni,
Újra lurkóként csavarogni,
Hogy megragadhassam
A pillanatban
A kimondhatatlant,
Az élménytényezőt,
Hogy az opus varázslat
Legyen, ne élettelen szóketrec,
Szentimentális nosztalgia?

Bevehetetlen vár vagyok,
Szunnyadó erőd,
Bévül vulkán, tüzes-víz,
Kívül jéghegy.
Magam kell magamat
Megostromoljam,
Hogy igazi valóm
Homályában sütkérezhessetek.

A kései ébredés szimfóniája

Ki nem állhatom
A reggeleket:
A vacakolást,
A kászálódást,
A készülődést
Az új napra,
A pontos megjelenés
Kívánalmát
A dolgok helyszínén.
Ilyenkor még az álom
- másik űr-reális életem-
Jótevény páráként motoszkál
Sejtszövetségem
Köztes állományain.
De szürkület előtt
Felbőg a motor
És mirigyeim
Enzimzenekara
A kilencedik szimfóniát
Kezdi játszani.

Ennyi maradt

Kápolnák
Istencsendje
A többi néma
Agyzsugor,
Memóriaifék

Megkóstolt a
Küklőpszidő
Felfalom
Percbárányait

Ennyi
Maradt

Test-pirkadat

Körültem béke
Mégis vonyítok
Hű legyek végre
Eb nem konyítok

Szimatoláshoz
Legyek emberebb
Megtorpanást hoz
Időm szendergek

Már csak szunnyadok
Pislákol lángom
Testem tunya tok
Pirkadtát várom

Reménytelenül

Szívem egy kismotor- és gépgyár
Zaka-zaka-zakatol,
Ha kél benn a szerelem
S orrom nő-suhogást szimatol,
Nőt szimatol,

Akkor agyam felbolydult képtár,
Duru-duru-duruzsol.
A súlyt sem mérlegelem,
Ha bévül gerlepár burukkol
Pár burukkol.

Kicsi testem hangtalan vacog,
Mustrálják, nézik, nézik
Lányok, nőcskék, csillagok?
Á, dehogy pemzlifejú nénik,
Nénik, nénik.

Érdes hangok irreália szigetéről

Egy kis SZIGETelés

A pokolban az egyén sziget, ahol vágyai, kívánságai, úgymond egója kagylóhéjai közé záratik, és e lélekszigetek között a lelkiismeret gyógyító vezeklés-tűzóceánja.

Ott nincs feledés vize csak féregtenger, az emlékezeté.

Az Elysium is egy sziget, ahová a hőroszok gyűjtetnek.

UtóPIA is egy lakatlan sziget, ahová a posztalkoholista utópistákat lakoltatják ki, úgy gondolják ott majd meglakolnak.

A Föld is egy sziget a világóceánon, az ősvíz színén, másképpen szólva - egy kissé einsteinesebben - golyóbisunk gömbölyded sziget a tér-idő kontinuitás folyamában.

A tér-idő koninuitás is egy szigetcseke a végtelen dimenziók tengerében.

És az itt felsoroltak együttvé mind, csak egy parányi szigetet alkotnak a Numinózum tucatnyi végtelenszer végtelennél is hatványozottan hatalmasabb határtalanságához képest.

Bejártuk tehát a mindenség három emeletjét a mélységet, a földet és az eget és arra jutottunk, hogy minden sziget itt és most, no meg, ott és akkor. A kérdés csak az, hogy eme szigetek lakóinak nagyon hosszú ideig tartó elszigeteltség az osztályrészük, vagy megmártóznak az őket körülvevő Numinózum-Ókeános gyógyító áramaiban.

2083. július

Sugárkezeléssel hátba ver a Nap

Nem húzta fel radioaktív boks-
kesztyűjét

Minő szerencse

Mint tudjuk szellem-tetőnk sok
helyen kilyukadt

Ezért támadt fel sok halott

Kozmikus költő-keltető

Itt vagyok, csüngök,
itt lógok, mint szeren,
persze nem ama kábitón, mint
teafilter a tealében
a végtelenek párhuzamosain,
de végtelen csak egy,
csak egy lehet, súgja, zizegi
fülemben egy kikerics sárga,
karcsú testű, csuklós villamos,
a kettes villamos, itt a Dunánál, miközben
rajta hajók delfincsóre mellett
süvítek el csőretöltve, kilőve, de be nem,
a robbanások őse világkerék-koltjából,
a mindenségek kicsiny boltjából,
nos, égboltjából.
Párhuzamos agya-világaimban
kutakodom és azon morfondálok,
hogyan miként tengődik egyik
paralel univerziómban ál-teregóm,
ha van, vagy csak duálom, az ideálom
az allélpárom a kettős és kovalens ügynök,
a szoros szövetséges, „én kedves ellenségem”.
Az egyik hasonmás kiadásom
az ezeregyszázötvenkettedik egy dunasauruszokból
tovafejlett lény gyakran visszatér, meglátni, sőt
látogatni önmagam, szomorúan veszi tudomását
szegény saurischia, hogy a dunák
és dinók itt eliszapmadasodtak,
- persze előbb ornitischiaák lévén-
ilyenkor azt mondja nekem:
- Ne legyen már galibabőrös,
nem maga halt ki!
A másik lelki testvándorlások
győztese, esztétizációk dalia festője,
saját versei írásának nemtője,
ő a máig fennálló római birodalom
udvari költője, másként mondván,
ő irányítja a háromdimenziós fénymásoló gépet
(hogy mihamarább kaphassunk egzakt képet),
ezt a kozmikus költőállomást, ahol sokszorosítják
az üdvös munkálatokat végzők drága testét,
lelkét és tevékenységét.
Várom tehát, hogy mikor fertőznek meg
újra jelenlétükkel ezredvéges példányaim,
hogy fényeskedhessék belső sötétségem,
hogy eredetim a külsővé ne váljak,
hogy a megszokott enyészet virágozzék
felettem és alattam.

Egy tudata hasadt agysebész feljegyzései

avagy végső megoldás az ózonlyukra

- A szívem savas eső hullik –
ordít egy nyüzögő úr itt belül,
- kérem ez túlzás, ez nem illik
valami hézag van ott felül.-

Ordít a nyúzott úr, hang zendül:
- kilyuggatták bőszeikkel
az eddig lyuktalant ott felül,
itt határozott fellépés kell

kérem, ez túlzás, ez nem illik –
szólt a bajsos, nyúzott úr nézve
az eget...ajtója kinyílik,
és netán ráhullik egészbe’

mind ami hézag van ott felül.
- Beteges a helyzet belátom,
de ha ezen ön, mégis derül
gúnyos agyát megoperálom,
megfenem ezüstös szikémet,
kiemelem a gúnyt fejéből
úgy, hogy borongós, gyászos ének-
ütemre feszeng arcán a bőr.

A sehovány

Este leplében lappang a sehovány,
nos, borbeteg butykosát butyköli,
abból napi szeszfalatját hörpöli ,
agytekervénye gépsonka sovány.

Szegény már esztelen – soha szesztelen
évek, órák, percek – csak ögyeleg,
szatyrában ki- és befőttes göngyeleg,
váltaná vissza pultnál nesztelen,

nesztelen tenné ő, ha nem zajgana
s agya, szatyra eggyé nem bomlana
a nagy köztes együvé főződéstől.

- Honnét befőttes üveg egy függőnek? –
Kérd’ a szatyros májszennyeződéstől
a komótos, kompótos pultos nyanya.

Az csikornya csikordul

Kovács András Ferencnek

Hej barátom, ha egyszer az csikornya
csikordul, hallalili tivornya
kiborul ibrik, billikom ágastul,
világostul spekulánsig házastul.

Barátim, ha egyszer az hadiportya
megpördül, senkinek oly raportja
nincsen, mely pördületit helyre hozná,
nagy dínomságát visszaostorozná.

Hej, hé, Csínom-dánom csicsinos Palkó!
Ej, Csínom-dánom csecsenes Jankó!
Mi lesz véletek, tágbelű barátim?

Beletek, hasatokotok parlagon,
pöffeszkedvén lelketek tar lakon,
nem uraskodtok lakón, sem szarházin.

Az csikornya csikordul

immár másodszor a végén kicsit másként

Hej barátom, ha egyszer az csikornya
csikordul, hallaLili tivornya
kiborul ibrik, billikom ágastul,
világostul spekulánsig házastul.

Barátim, ha egyszer az hadiportya
megpördül, senkinek oly raportja
nincsen, mely pördületit helyre hozná,
nagy dínomságát visszaostorozná.

Hej, hé, Csínom-dánom csicsinos Palkó!
Ej, Csínom-dánom csecsenes Jankó!
Mi lesz véletek, tágbelű barátim?

Nos, úriembertelenek lettetek,
odalett rég kecsetek, becsetek:
nem nevelődtök Jávoron, Karádyn.

A rimához

Ó, pénzszejhászó ütött-cocotte rimák
húlt-szív remetéket remegtető,
disznónagy malacpofát rebegtető
kondérban nem sült combhúsú libák,
pillangószemű macska-tarka-szárnyas
ó, fekete lyukas izomgépek,
nem aszkéta-sápatag ikonképek,
striciklit hajtó striciktől, bárcsak
kékek nem méregzöldek, sárgák, lilák
ámbár, combtőtől combhullásig ép
combtövíg csizmában strihelő cicák,
ütött-cocotte, csirkehúsú fehérszép.
Feneknagy farkok és más méretek:
keblek, imák, rimák Isten véletek.

Népdal Irreália szigetéről

Füstölnek a felhők
legénykednek pőrén
pipázgatnak, kurjongatnak
szféránk lyukas bőrén.
Mennék innen mennék
sok a kiút erre,
ha megkérdezném se tudnák,
van-e út semerre.
Itt hagyott a nemlét,
szökik árnyas hédész
egy objektív valóság fész-
kelt belém az ádáz.

Irreáliát 1819-ben Skyso Frensen kapitány fedezte fel. A távoli szigetet csak speciális vízi járművel lehet megközelíteni, a bolondok hajójával.

Határozat

Elhatároztam, hogy
megölöm párszázezer rabszolgámat.
Van elég,
mint galaxisban a csillag.
A kivégzés módja:
szabadosaimra szuperfolyékony
birodalmi májrombolót
küldök, idegmérget
szivattyúztatok
agysejt – robotosaimra.
Így hullajtom el
ideges, ám értelmes
férgesét. És a méregelhárító
laboratórium hatóerejét
is próbára kell tenni.
Amúgy is azt mondják
a máj újrateremti
önmagát tépje azt akár
Zeusz ítéletvégrehajtó
madara a tüzes titán
húsából, akár az alkohol
bűbajos hidroxil- gyökei.

A költő és korom

Korom sugárzó anyag
életvezetésem hanyag
karmám éléskamra
nem adok az alakomra
csillagzatom elvetélt magzat
éngemet a tömeg mozzgat
duálpárom pária
szférás zenénk korcs ária
szavazatom hamvas urna
olvasmányom Hamvas újra

Kísértetmagány

mert nem járhatjuk be...

elkorhadtak tán
vágyaim is
elhagytak nem született
lányaim is
megüresedtek
ágyaim is

ellenem fordulnak
mind a lepedők
így nem járhatom be
Európát sem
mint balul sikeredett
álalvilágszellem

Szörnyvers

félig áteresztő remix egy álprófétáról

Milyen volt szürkesége
nem tudom már
mondtam magamnak
vagy kék volt barázdás vagy azt billegető habár

ez a cethal miniatűr
hogyan fér el benne egy nagy próféta
én trubadúr valék pompa-dúrban mégsem tudhatom
másnak egy hírnök égi feddőző kényes portéka

hajtsák bár kocsmák szentséges gőzében
bizonyos úti fák
ember és író feletti szonettmaradékok
oldalt elszelelő hegedűs tücsökparipák

szupernovát betöltő neotomista szubatomista giliszták
lemerülhet mint egy elem
lételeme a lakót bünt tintát fogyasztó
szitokként perzselő dörgedelem

Jelenetek egy el nem készült filmből

A gyémánszekér-tulajdonos boncmester
óvilágorcáját áltudatmézzel kenetnék,
szuflája korholó koboldok,
lápi-lépes mája faló ludvércek
a sárga házban,
fehér házba tipornák,
médiüm-szirupba mosdatnák,
becsap-kecsapba fürdetnék
nagypanhalottkémlő agyát.

Ez a sorsbolondok órája míg,
az akasztott ember rájuk nem nevet.

A cár és a cárné
téli palotáktól pállott
dermedt arcán
ég- s földközi tűz világol
mosollyá görbíti halott arcizmaikat.

A császárné döllyfös pávatollát
nem garatján dugja le
se - szerencse, - fel,
a világszigetecet összája ösvizet
prüszköl
s földanyánk Lucullus
csiklandjától fickándoz..

Szerelmes, bálványimádó helóta fohásza Íriszhez

Ó, Szivárvány,
a szív árván
dorombol,
ha dór rombol
megannyi sok.

A bürokráciáról

Hej, Szókratész,
de sokra téssz,
még hogy a bürokkal
birokra kélsz.

Árpádkori randevú*****

Gellért legyen
fenn a Gellérthegyen
estére legurítom.

Locsolkodás utáni önmarcangolás

másnap

Húsvét után kedden
Bensőm keddet retten
Önvalómmal ketten
Molekuláimat ettem.

***Előzetes részlegek egy
lányregényből****

****Részletek Von Vogüssen báró Pszichóffivel***** közösen írt vígeposzából illetve vígoperájából***

Félprofán inkarnáció

Nos, ott állt a pillangószemű, üzletszerű éjelgővé inkarnálódottan (kéjszakai pillangó)
jobb kezét hanyagul zsebében tartva,
fenékgig feketében,
segtől sarokig iker-henger-gömbös izom-bőrtömbben
csupasz húsbörtönben
az éjszakában,
bal kezében cigaretta, lenszőke haja eltakarta fél arcát,
közben fújt a szél, a Hetéra téri sebes basszát.
Igen leszállt a nagy istennő, a szent szajha,
Úgy vélte, hogy Mirdroff ügynök gerincét combjai közt
kettéroppantotta,
most rózsás-üde ribanchúsban,
rossz nő bőrben,
őskelepce bűn-tor-törben.

Chósek

De hej, motorzúgás hallszik
Dart Chósek ripi-apacs jó vadonat új striciklijén
(aki eddig még aludt, már nem alszik).
És megállt az álszajha zsebre dugott keze mellett,
és az izmos, feslett
nőre tekintett:
- ide a pénzt, kurva - ezt mondván,
aztán ütött, ütött és ütött (talán az órája is),
s a pénzszajhászó, cirmos combú pillangó szeme alatt kék lett,
s most már ütött-cocotte, de a kurva,
jobb kezét zsebéből ki sem húzva,
a balt azonban használva, Chósek bikanyakát megragadta, és éles körmeivel
amannak gége-gigáját apránként kiszedegette, és még mindig ugyanazon
(egy kész amazon)
eddig
alkalmazott kézzel (a bal) a durva
néhai és sehonnai kitartottat megnyúzta.
- Na most megkrepáltál, apukám. Enyém a bőröd:
a lelked. De ne aggódj Dart,
drágám, jó lesz még anatómiai ábrának, Dart.
Vigasztalta a frissen cserzett hullát.
Majd nagy, combozatos-boltozatos-ízületes lábaival elfutott.
Ez a prostituálat bestiális.

Központy Ede, avagy a Vérpirospozsgás Magister

Pár perc múlva ellepték a környéket a titkos szolgálat emberei: Vérpirospozsgás Magister a főnök, Mirdroff és
Tammarg, a két majdnem-egypetjű,
hígherjű
ügynök.

Imígyen szóla ekkor „a” Magister, teljes egészében a hullanyuzadék Chósekre gúvadva:

- Hej a bütykös bütyköt, ez a cement-combú cemende, cirmos ciszternájú, colos cocotte illanó-pillangó-tangó lábszülött, vagyis, nohát, tehát, azaz, ahogy a tény váladékát nézem, a nyúvasztási módozatok alapján csak a bőrnyűvő tehetette emezt a galád, szőröstül-bőröstül szőrtelenítő-bőrtelenítő cselekményt.

Ő, ő...

ez a...ez a...ez az intergalaktikus vámpír, a milóiak irkás-firkás combtöví spionja, a CDX 27 -es, az amazonok sine qua nonja, csak ő lehetett, most kamu kéjné-camouflage-ban, ennenmagácskáját sorozatgyilkosnak tettetvén, hogy tő(r)be csalja nemünk, combtőbe: nyakunkra szorítván ádáz, python combjait.

Kéjjel öli a himtényt

ez a vas-beton-cement-lágy izomzatú nőstény.

De eljegyeztem, megjegyeztem, eltaláltam dumdumommal, megjelöltem golyócskával

jobb vállon és, avagy, tehát, nohát

jobb felső felkaron találtam a veres

kígyó-fenevaden lovagló ringyót, vállon lőttem

magnumommal,

kilyuggattam

pisztolyommal,

dum, dum, dum, dum, dum,

a CDX 27 -est,

a nyúzos macát.

- Ó, leggé lett legenda, főnökök főnöke, hohó, hipp-hopp,

azaz nekem mondja? Udvarolt Mirdroff.

- Rettentő egy perszóna még engem is leterített, (holott én levettem az ikernővérét a lábáról, azaz az ikernővéréről a lábát) valahol az Androméda-köd környékén, s majd gerincem, nyakcsigolyom-sikolyom törte, azzal a híres combjai általi fojtásával csaknem kipréselte légcsőhurutomból szuflámat - a filmforgatónyomaték kedvéért kettőt köhintett - feltűnt, főnök, hogy amikor rám vetette magát a ribanca,

a rihe-he-he-he-he-he-he-rongy kanca

(nevetés helyett), csak azokkal a cement-kemény-lágy lábaival

és a bal kezével hadakozott,

a jobb egyfojtomban ohh, bocsánat egyfolytában a

zsebében nyugodott.

A szemét cédáma

még egykezest játszva

is helybenhagyott engem,

Óvérpirospozsgássága

ügynökét.

Most henceghet

a cemende.

- Mirdroff ügynök, nem arról van szó, a vállövésem,

hát nem érti? - örvendett a vérpirospozsgássága -

édes drága

golyócskáim!

Érti már, Mirdroff ügynök, Tammarg, nem értik? Hát ideget, csontot, eret ért a lövésem,

már mozgatni se bírja azt az átkozott, szemtelen, gőgös jobb karját.

-Ó Vérpirospozsgássága, Óvérpirospozsgássága.

Szólott ekkor imígyen Tammarg.

-Ez mind rendben van de, hogy csípjuk meg a némbert, amikor állandóan változtatja a térbeli koordinátáit, sőt az izomboltozatos,

íves-míves,

cimbes-combos

dimbes-dombos,

völgyes-hölgyes

külsínjét-bínját,

semmirekellő,

magakellető

külsejét is.

-Csak egy biztos,
az a magabiztos
(pedig a biztos
úr én vagyok), mindig bombázó.
Vágott közbe Mirdroff, elolvadva a vágytó...
- Én mindjárt szétdurranok, elfolyok, főnök (mint pezsgőspohár koromban), még letepertő acélcombfojtása általi
elestem
is jól esett ötüle, nekem ő az esetem:
ez az erős, vállas, nagymellű, karcsú derekú, széles csípőjű, kíváncsú, nagy, vaskos, hosszú combú, magas,
szőke vámp.

-Mint az ikernővére, igaz, Mirdroff? Akinek a lába
miatt majd' haditörvényszék elé került, az a híres térdhódítása.....
a maga
leánykérése:
lányszöktetés helyett lábszöktetés, ugye,
Mirdroff ügynök? Ne vágjon közbe!
Hát idefigyeljenek, ennek a maga nőügyének, Mirdroff, köszönhetjük ezt az egészet, ezt a bosszúszomjas
gyilkoló gépezetet, ezt a nőszörnyeteget.... De, jól van Mirdroff, ha élve elfogja, a magáé lehet, azt csinál vele,
amit akar.
Felőlem feleségül veheti,
akár rabszolgájává teheti,
háremébe viheti,
(oda Lisk! Sic!),
csak vonja ki a forgalomból, tűnjenek el az Univerzum egy másik szegletébe.

És Központy Ede, a Vérpirospozsgás Magister hosszú, kenetteljes és szigorú monológja után pár lehhel föllebb (nem a lehvalencárul van emitten szó, kérem), félrevonta Tammarg ügynököt, hogy a huggyant-buggyant Mirdroff ne hallhassa őket, és így:

-Tammarg, maga a fej, figyeljen erre a hülyére, nehogy elrontson valamit.

A nőt pedig, át kell adnunk a Császárnak, Őfelsége ünnepélyes ceremóniák közepette és rituális kegyetlenkedéssel óhajtván kívánja nyilvánosan kivégeztetni, felszeleteltetni, felnégyletteni, vagy valami ilyesmi.

Jó kis hecc lesz mi

maga trepni.

És barátságosan hátba veregette Tammargot.

-Tammarg, Mirdroff ezt nem tudhatja meg, libidója elvette az eszét, majd én cupido-n vágom azt a barmot. Egyébként, igaza van, Tammarg ügynök, ez a rima mindenre képes, ha külseje megváltoztatásáról van szó, hízni, fogyni, persze a megengedett kereteken belül. Még a medencecsontjából is hajlandó lefűrészeltetni, hogy csípeje esetleg vékonyabbnak lássék, de hiú is a nyomorult, a derekát már nem vastagítná, combjait nem keskenyítné, melleit nem kebeltelenítené, ez egy kaméleóna, és meg kell hagyni, végtelen variációját tudja produkálni a szépeknek. De én résen leszek és tudatom önökkel az éppen esedékes személyleírást. De sajna, ez mind kevés, mert, még ha megtalálnánk, se kaptuk el...

-Mi, főnök? -vágott közbe Tammarg.

-Van egy azonosító jel a kémnő testén elrejtve, hogy hol, megtudják idejében, és emez tetovált jel felmutatása híján a ribancot nem szállíthatjuk el a Földről, mert a Föld-Úr Védernyő Bizottmány emberei, nos maga a rendűrség, ezek az ügyfűrkész, mindenre kész ürügyek csak ezen valkűr-amazon kód dekódolása fogytán (sic! folytán) győződhetnek és bizottságosodhatnak meg afelől, hogy valóban a rettegett intergalaktikus spionnót fogtuk el, és próbáljuk magunkkal távoztatni e sárgolyó tekéről az ő jóváhagyományozmányozásukkal, és nem valami kéjncsempészet, vagy génhús általi génfrissítés tényálladéka forog fenn.

Eközben Mirdroff átadta magát a gyönyörnek, -hát igen a libidó, az libidó,

nem karate dó,

dzsúdó, kendó,

vagy taó

-nem szerette csak vágyott rá. És arra gondolt, mikoris a macskatarkaszárnas, csirkehúsú ütött-cocotte gerinc-agyára tekeredő kígyócombjaival találkozott, és ebbe majd el-belefojtódott.

Aztán fel is rohamván-riadott

mert feléje tartott

a Magister és Tammarg.

Majd így Magister:

-Fiúk, elefánt vagy nyúlnyi nagyságú

hallókürtökkel

nem híghere-tökökkel

tökösök, figyelmezzenek,

két oktalan filiszter,

oktondi filiszteus

démonférgek,

agyammérgek,

várják jelentkezésem, akárhol előbukkanhatok.

- Igen, igen, Magister.- ekként, egyként a két titkos szolgál-
zugügyönc.

Aztán a huggyant-buggyant,

ügyefogyott ügynöksereg

elhagyta a basszást,

pillangós, combos, lombos,

darazsas Hetéra teret.

Mindezek utánlag a gyorsíramú izomgépezet,

pillangószemű szépség,
majdnemhogytetőltalpigépség,
más ruhában,
kisséáruhában,
hullaszínű apacsbor zekében,
stricibőr miniszoknyában,
combjai-középig térdcsizmában,
vörös hajával fél arcát eltakarva,
jobb kezét még mindig zsebben tartva,
visszatért tette
színhelyére
a Hetéra térre.

Peczéry gróf

Félmámoros, boros, toros
éjszakában kábán liheg, didereg,
hemperegvén hempereg,
míg eljut a Hetéra térig,
hol bokavilláig, sőt térdig,
netán combközépig,
de nem derékig
esetleg derékaljig
csizmában állnak, várnak
sok pillangószemű, macskatarka-szárnas,
csirkehusú, pénzszejhászó, ütött-cocotte fehérnépek
combvelőtőtől combhullásig épek,
nem sápadt ikonképek,
táguló, kozmoszszűkülő fekete lyukas izomgépek,
stricklin száguldó öklöktől kékek.
- Most már legyenek elégek!
Kiáltják, kajabálgják
utcabéli utcabálnák,
utcabáli szemkaparnák.
- Egyik hasa töppedt-pöffedt - így szólamlík,
úgy szólamlík
főgroteször félmámoros, boros, toros, didergő-hidergő
Jack Peczéry gróf:
- Ember és eb fia,
palántája,
az ember kicsinyítőképzős néma fonémája,
taljános morfémája
az embrió,
azaz embrió világkuglóf.
-Maga szent gróf?
Kérde egy hang,
gongja egy gong,
hullik egy comb,
ritka egy lomb.
-Völgyem, mellesleg két megtermett domb
terpeszkedik combjahullott hült helye felett két arasszal,
- és jött, ki szólt, Peczéry,
ki bölcs ideáit maga véli,
sebbel-lobbal sebtapasszal
combjahullajtott kurvizánhoz sré vizavé.
-Grófom,- szólamlott izomgép és kék,
fekete lyukas nem ikonkép,
ütött-cocotte kurvizán- mire a comb lehull, maga megtapasztal
sebbel-lobbal, bögyörővel.
-Völgyem, teszem, teszem
nem ettem meszem,
hisz lehullott, most lehullott.
Az ütött-cocotte nem aggódott combja végett,
nem nézte, hogy hol a vége,
nem nézte, hogy selyembőr-hálózatos, vastag combtőgyökere
nem bomlik kecses combegész-lábazatvirággá,
combtőtompóra combhiány-űrt fialt.
Ahonnét sarjadzott combja,
ott már csak combalakú semmi.
Csak ennyit mondott szép combjahullott kurvizán:
-Jobb, hogy a bal.

Így gróf Peczéry:

-Das ist skandal.

Nem érti:

-Hogy?

-Grófom, édesem, jobb, hogy a bal hullott porig, lett hullalábam, combtetetem.

-Kérem, mogyorózza meg meg! -Követelődzött Peczéry.

-Mogyoró kell önnek, nem elég a két tojás, a banánkosztümje, grófom?

-Mégis, hogy lett e rút baleset, szabadesése a bal íves-míves, tömör, hosszú, vaskos, formás húszomkötegnek, gondolom, ilyen lehetett, ahogy a jobbat, bocsánat a jobbot elnézem.

-Légyen ennyi elég, grófom, le kellett venni- le kellett adnom, mint ahogy a kilókat szokás.

Nyú Ödipusz esete a nemcsak feje nő szfinx lédi Mérivel

Hilda Brünnek

Így, így az egészben nőformájú szfinx,

mert alváza, teste nem oroszlán

áldozata, ki lenne felelője: arslán,

- akit kérd ugye (a szfinx) - annak lehe fíng:

(sötétben bujkáló, csúszómászó ellenszélbennagy szent krepetusz klepetusban),

a félelemtől mög rózsapírok arcán,

amannak (Peczéry) a balfék macskapecérnek,

rolla bárdolatlan bárdok mán csak így beszélnek,

ahogy mindezöket sziép rendjiben előtökbe is adám.

Mirdroff

Álarc, barátság, színház.

Barátsága színház volt,

teátrálisan rebbant Tammarg újra létező, gömbvillám

idomú, de sok életre nem kelt ideát hordozó,

tar koponyája felé,

mikor is imígyen szólott hozzá:

- Te itt? Aggódtam érted, te, csúffá lett csúfondár,

miként, hogyan, hohó-hipp-hopp, azaz mi módon

semmisültél-nihilzálódtál szellentett szellemtest-képpé?

- Csakugyan aggódtál? Te hajdani pezsgős vacsora,

idei szalontüdő, leendő tejes vöcsök.

Szólott, viszonzott amúgyan.

- Süket, fül helyén agyat türemkedtető, inkább nézd a szpektákulumot!

Imígyen szólott Nemzarathustra Mirdroff.

- Te hajhagymahámozó hagymáz, óriás blöffeteg,

főaggódnok.

Nyikordult a másik.

- Elég ebből műtyűrök-

magaslott ki egy magaslat-terjedelmű

egyed, kibontakozván a természetes

jegykezelő maszkból és maskarából, azaz

álcából, álarcból, jelmezből -no elég, hagyjam már abba-

mondván amaszt az előbbi, és tovább:

- Mit heréskedtek itt, domború hasatokotokat, potrohotokat

pöffesztvén homorú beszédekkel, egymás mély velője-valója

ellen tobzódván.

Menjetek, és keresvén keressétek az ellen spionját, keressétek

a tetovált cirmos ciromzatot a kékre ütött-cocotte izomgépezetes

ringyó bal, sajnos íves-míves-puha-feszés-tömör vérmirigy-

combtötökélyforma-húsos, kívánatos combozattó küllőjén.

Az eddiglen szónokló öltözete Véрпиrospozsgás Magisterhez

méltó volt, ugyanis az ezidáig feddőző áljegykezelő

maga a Véрпиrospozsgás Magister, fején fekete sisakkal,

arcát szintúgy úrszínű lélegeztő maszk takarta,

amolyan Darth Vaderes, és az egész jelenet megintcsak egy

éjjeli árnyalatú köpönyeggel volt tetézve.

Ekkor a két majdnem egyiptéjű

idődúlástól -talán utazástól- hígheréjű

zugügynök így hajbókolt a fenyítő vezérkari főnökség előtt:

- Igenis, Magister, megyünk, megyünk.

De miről ismerszik fel, ha tetováját

rejtegeti

- borotváját

elővévén - bő szoknya alatt dédelgeti

és szép küllemét torzítaná."

- Botorok soha, soha- fortyan fel Véрпиrospozsgás-

seggfejek, íme legújabb nyomozatom, íme a friss,

ropogós személyleírás:

angyalarc,

hosszú, hóka haj,

démontest:

deli dudák,

darázsderék,

csuda csípő

mint a darázs,

csecse, cirmos combok,
formás fenék,
no mi kell még,
a ruházata: hímrinyóbőrből varrt kosztüm, amit feketére
festett
a feslett
ám lábán rikító piros combközépig térdcsizma
csak úgy feszül benne a combizma.

E finom, horrorisztikus jelenettől
a két beszédteljes zagyvátor úgy
megrettent, -illetődött, hogy egyik
bánatijedtéről, a másik egykori semmivel
telítődöttségéről kívánt feledkezni, elkezdvén
kitántorodni a fényes
teátrumból.

Rost – idol

Vandának

egy kezeden
megtudnád
számolni
aki felér veled
szépségben
hatalomban
(nem jó veled ujjat húzni)

soroljam?
talán a három
moira, Athéné,
Artemisz Aphrodité
csak azért nem
mert Küpris
te vagy

egyetlen combodban
elfér az egész
világegyetem

hát persze
e bársonyos
erő – műben
hortad ki
és hordozod
embrióként
a létezést
mint Zeusz
Pallasz
és Athénét

Apoteózis

Brünhildának

Éghabbal
tejúttejsszínnel
csillagporcukorral

homokóra-karcsú
déva – dívává hizlallak

(mert nem tudom a
homokórát megállítani)

hogy földkerekséggé
kerekedjen altested

melleid puha dárdahegyén
valkürsegédeid landoljanak

orrod görög ívén
fotonputtók csúzdázzanak

istennők áttetsző
aranyburkolata mögé
bújhasson

szent szajha
szépség szörnyeteg
valóságod

IRGALOM

Kőben, kővel

Kőben kővel
kövesült kő
vagy, nem ölel
a Teremtő
már, magad vagy
fejetlen fő,
léttelen létre
épp elegendő.

Kőből kő születik
kőből emberfiak.
Kőfi hús kertjéből
bizony kiűzetik.
Húsember köszívvel
kőnek köt enni ad.

Vigasztaló Csillag

1992 karácsonyán

Szmog-lámpa az égen
nem ma-született csillag.

Hol vannak a bölcsek?

Öldöklő angyal
szérűin könnyisivatagnak.

A pásztorok hol vannak?

A vigasztaló Csillag mégis

Húsvéti rigmus

Szüleimnek

Agyagban fény lélek
alanti sárban éled
élni fentről küldték
istenségeknek születték.

Ember teste kapta
ördög elragadta
„isten”-ből lett állat
örök lélekből pára.

Uram teste éled
pokloknak torka véres
Húsvét Szentje ébred
már nem szürkék a fények.

Agyagban fény lélek,
Uram most visszatérek
Ádám teste éled
Szent, hadd maradok Véled!

Apokalipszis II.

Húsvéti meditáció

*„Mégméréttél és könnyűnek találtattál”
(Dán 5,27)*

Keresztem vagy
Kereszted vagyok
Terhed nem könnyű
Mert most könnyű vagyok

Mégmémentem
És majd mérnek még
A mérlegre Te álltál
Helyettem

Húsvétom vagy
Én vétek-szög
Voltam húsodban

A mérlegre
Te állsz majd helyettem
Fiúi udvarodban

Metanoia

Naszádi Gábornak

Várva vágytam a bűn fájdalmát
a csontörlő bánatillatot,
hogy szívemet könnytör járja át
dicsőség Neked, hogy másképp adtad, Uram!

Vártam a megvilágosodást
felperzselő tűzérzéseket,
– szájamba sült galambot, nem más –
dicsőség Neked, hogy másképp adtad, Uram!

Nem hittem didergő hitemben
csenevész az élet-igenre
szóltam, tudatlan szívemben
dicsőség Neked, hogy másképp adtad Uram!

A tétovákra voltam irigy
néha, a sorsdöntő perc után
kétkedtem: ennyi volna a frigy,
hogymint: igen?
Dicsőség Neked, hogy megadtad Uram és én Istenem

Vágyódás szent élet után

Lucának

Úgy vágyódom szent életre
Szavadtól tisztult lélekre,
hogymint fizetnék a rosszért jóval
halk érintésed érezve.

A szidalmat túrném csendben,
bármilyen vád érne engem,
Békességed békítene meg,
szelíd fegyver az kezében.

Áldás szava lenne szavam,
széosztanám minden javam,
felkelne Fényed veséimben
látnám mim van: Tőled kaptam.

Könyörület-gyöngy-liliom
virágozna bűn-ajkamon.
Szereteted szeretne bennem
ez lenne minden vagyonom!

Reggeli imádság

Berkes Erzsébet emlékének

Uram, oldd fel hitem bénító görcsét,
hogymint szép egedbe szabadon szálljon,
minden rezdülésben Téged lásson
meg-megteremvén éltető gyümölcsét.

A láthatatlan megnyíljon előttem
valóságként mint a tapasztalás,
sőt igazabbul mint akármilyen más.
Ó, Uram, ha már szolgádnak szegődtem.

Bocsásd meg, hogymint görbe utakon járok,
és ölbe tett kézzel csodákra várok.
Jézusom, csak Te segíthetsz engem

Az egyedüli Valóság ím Te vagy.
Már tudom, hatalmad mily felette nagy.
Ó, Uram, kérlek beszéljess velem!

Fohász

Nagy Lászlónak

Szellőláng,
Első hajnal,
Pallosangyal,
Ósatyánk!

Ne hagyj dermesztő veremben,
káprázattükrös teremben!
Vezessél gyöngy-kapun által,
ahol nehéz álmunk szárnyal!

Ne görbíts ólombatyuval!
Ne szoríts végzetsatuval!
Derű-országod honába
vigyél, hol nincs holt, se kába!

Tűzkardunk,
Vigasztaló,
Üdvöt adó,
Szebb arcunk!

Zsoltár

A Pink Floydnak

Dicsérjük őt, a Mindenség Királyát
Dicsérjék csillagtrónos nagy hősök
Kerubok, kik bő fényét körülállják
Fenségétől mégis eszelősök.

Dicsérjék őt az atomszívű egek,
Nap, Hold, a bolygók és a csillagok,
Kevély uralkodók és délceg hegyek
Büszke delnők és parfüm-illatok.

Ha most nem dicsérik, áldják majd egykor
Halleluját zeng még diák és rektor,
Mikor az Isten Mindent átölel.

Dicsérjék őt a királyok Királyát,
Kik véres árnyékban a halált várják,
Foszlik már az Élet-ölő lepel.

Modern zsoltár

Szegedi Molnár Géának

Nap vére eget színez,
A virradat
Csontomba tüzet rekeszt –
Sejtjeim rőt kínlárva
Vagyok, mint irgalmas árva,
Mint irgalmas árva

Napjaim füstként
Enyésznek, fekvésem,
Kelésem görcspokol
Ideghálóm kárhozat,

Testi búmeret ki lakol?
Békét belém ki hozhat?
Testem oszlopán lőtt seb,
Agyvelőmben bőszen billog

Az örök reggelt várom,
Az átlagos reggelt,
Mint örök a reggelt
Örök a reggelt

A tűrhető reggelt várom
Fáradt létem mállik,
Miként méla álom,
Miként méla álom

Füst

Hommage á N. L.

füst füst füst
tűz léha unokája
parázs retyerutyája
nagy szellem tajtékkarikája

ne pipáztass
pokolra minket
ne kövéritsd
lomha szívünket

ne sorvaszd
árnyékká testünk
ne akard hogy
újra elessünk

s bukjunk
szenvedély-bugyorba
siralmas
kényszer-vigyorba

Téli álom

Tündének

Pehely-páholyban
pihe piheg már,

tél-fátyolban
alszik a táj.

Alszik a mackó,
alszik az erdő,
alszik Jankó,
alszik Gergő.

Fehér bundában
szuszog a zöld rét,
hó-dunyhában
szunnyad az ég.

Minden – csak meglásd -,
nyugszik ami él,
megújhodást,
tavaszt remél.

Árpád fehér lovat áldoz

László Gyulának és persze Adynak

Ősök ódon ligetében
Vén ősöknek szelleme éled
Ősök zord igéje áthat
Folyókat, nádist, lápot, rétet.

Vajon ki zargatta őket?
Ősök, ízek serege pezsdül,
Villognak lápi lidércek
Földanyánk reng, Égatyánk zendül.

Telihold ezüstje villan
Ösztövért táltos görbe kardján,
Ép, szép fehér lovat áldoz
ős, lidérc lakmározna máján.

Ősök ódon ligetében
Fehér lovat áldozott Árpád:
Bevehetné bizton földünk
Dús völgyű, kies Pannóniát.

Irgalom!

Hortobágy száműzöttjeire emlékezve
Jeszenszky Ivánnak

Napégette szikkadt föld,
átokverte szilvafák,
szükösségtől görbedt, vakfehér viskók,
ösgyíknakú gémeskutak,
pipacsok, beteggé sápadt pipacsok,
vizesárokban piócák,
emberhúsból vért lopók,
helyét és idejét tévesztett gyapotföldek,
rendben gyökerező lucernások, kukoricatáblák,
térdeplő búzamezők.

Élet!
Élet?

Vagy inkább annak ellobbanása,
kialvása, mint szalmalángnak,
tovatünése, mint az álomnak ébredéskor.

Valóban annyi volna az élet, mint a pára,
mely elszáll, mint a kimondott szó mely,
elenyészik, mint a kiöntött víz, mely felszárad?

Mint kiöntött víz, mint be nem tartott szó,
ennyi volt nekik az élet, az ő életük.

Ti tanúk vagytok rá,
repedező föld,
omladozó házak,
bólogató gémeskutak,
lucernások, kukoricatáblák,
önlétükre fintorral csodálkozó gyapotföldek,
hogyan vagonokba, karámokba
hajtották őket, a mindenüktől megfosztottakat,
kik emberi méltóságukat még ma is keresik.
Nem büntetésből, államvédelmi okból.
Addigi életüket kocka-fegyelemmé
elválogatott csomagba utasították
parancsra tettem-masírozók.
Nem deportálás ez, államvédelmi érdek.
Életterüket kibírhatalanná szűkítették
kordonok élő börtönfalai közé
emberi embertelenek és elvtársi urak.
Ez nem a személyes szabadság elorzása,
hanem államvédelem.
Öregeket, betegeket halni hagytak,
gyerekeket, várandós anyákat éhezni.
Ez nem könyörtelenség, hanem a haza védelme.

Oktalan fürdőzés
gyermektestből vérszívó virágzik,
botor kíváncsiság
gyermektenyérben fém hidege.

Mégis irgalom mindenknek?
Feledés? Bár a Léthé vize már rég elapadt.

Megbékélés van az elszáradt fűben,
a szikkadt földben,
az átokvert szilvafákban,
megbékélés van az omladozó házban,
a gémeskútban,
a sápadt pipacsokban,
megbékélés van a búzamezőkben,
a tücsökciripelésben,
a sáskajárásban,
az ég grimaszában,
a kenyérben,
a tiszta lapban,
már megbékélés van a korgó gyomorban,
az elvászott fogakban,
a foglyok igazában,
a haldokló mosolyában,
már megbékélés van az Ábel-i vérben.

Megbékélés, megbékélés, megbékélés!

Irgalom tehát az éjjeli csöngetéseknek,
a katonai teherautóknak, melyek száműzésbe,
nyomorba, megbélyegzettségbe ragadnak,
irgalom a kíváncsi gyermekkezet sértő bajonettnek,
a gáztettre kész gyilkos-automatáknak,
de nem feledés,
irgalom a parancsra-tettem masszírozóknak,
a konok parancsnokoknak,
a hányaveti hivatalnokoknak,
de nem feledés,
irgalom a príbékeknek,
a vérfelmosóknak,
az emberiség nagy jótevőinek,
irgalom az irgalmatlanságnak.

Irgalom, irgalom, irgalom!,

a felejtésnek,
a felejtésnek is.

A sírásó

szegény Yorichnak

ásni kell mennem
jaj ásnak bennem
fénylő férgek

tüzeim porladnak
fényeim mállanak
színeim vakulnak
feketedik a tisztaságom

a szürkület tömlői
összenyomnak

varjak varrnak
halotti leplet
én csak ások
tegnap és holnap...

Amikor már

Egy hatalmas kéz
rozsdából, ólomsivatagok abroncsaiból
gyémántos felhőket sző.

Vajon ki foltozgatja dédelgetett roncsait
harangok sebhelyes
kondulásával?

Az utolsó előtti pillanat

Hamletnek

Lengő palástján
rozsdás gombok a levelek

az ősz telet
álmodik

álomtélben halódik*

szélforgács csikorog
az avaron
zizeg
az ízek
közt

a rothadás szőke fuvalmát
küldi
a
világra

*delel

Őszi alkony

Rékai Ivánnak

Illatpaláستtal von be az alkony –
széles ételmosoly egy roskadó tálon –
est-asszony hold-füzéres köténye
lassacskán a városra hullik egészen.

Este

Felhőhabban úszik a Hold
köntöse homály,
a tér vértócsáin szunnyad.
Teste botorkál
éj-héjak háncsai között.
Holtként keringtünk
mi is, az örök Nap körül
tejfehér ingünk,
pedig szórhatná fényeit.

Szekerek

Verának és Husinak

Ha árad felénk
a csend,
a csend, ami nem öl, – épít.
Bearanyozza üres szobánk
ásító falait,
– de jaj, ha nem üresek –,
Istenváró helyiségünk megtelik a Vér,
a Rend,
az Élet ígéivel.

Roskatag hintónk száguld
helyettünk
az enyészetbe.
Értünk
üdv – rózsza – szekér jön.
Itt hagyjuk a zörgő kerekeket,
és a tántorgó hajnalokat.

a szerkesztő jegyzetei

* korábbi verzió, a zárójelbe tett rész is ezt jelzi

**későbbi betoldás

***VI. századi szent életű bölcse és költő, apoteózisáról és másvilági ténykedéséről von Vogüßen báró számol be világformáló regényében, melyet Yesabel du Anaconde grófkisasszony és hercegné hajóján írdogál talán még most is

****nem létező személy, árnyéklétű individuum, pedig nem járt az árnyak honában, mint Odüsszeusz, neve senki és mégsem Odüsszeusz

*****lásd a 27. oldal közepén lévő lábjegyzetet, ez vonatkozik minden további versre is, amely címe mellett öt csillag látható

*****XIX.-XX.-XXI. századi nehezen definiálható létformájú költő, alig eldönthető, hogy személy, jogi személy, irodalmi személy, alak vagy csak költői eszköz csupán, de annyi bizonyos, hogy (ha nem is Átum) ám Szubjektum, mindenesetre Gellencsér Gellért, (akinek kiadták összes műveit, ugye emlékeznek) és Merjacs Igor***** legjobb barátja, a közeljövőben várható szerzőnk tollából élete és művei.

*****Spirituális pánszláv, pravoszláv, pseudopartizán, poéta a soha nem volt szláv államok létrejöttéért küzdő hős, de nem amuri (bár amore) és nem kurtizán.

TARTALOM

EGY GRAMM METAGRAMMATIKA

Üzenet Kharónnak

Önismeret	11
Mindenek	11
Midhall töprengése a dolgok állásáról	11
Egek földnek...	12
Lélekvándorlás	12
Confessio materialis	13
Cellák	13
Kimúlástól betelésig	14
Születés	14
A bátor kérkedik bátorságával	14
Másnap	14
Remény	15
Füllentő	15
Igazgyöngy	15
Koponyák hegyén	16
Antikrisztus	16
Lator végidőben	17
Üzenet Kharónnak	17
Nem rejtőzhetsz	18
A 4. dimenzió vetülete	18

A tárgyak historikus szemlélete

A tárgyak historikus szemlélete	21
Villamoson	22
A nagybetűs ÉLET	23

Apokrif epiphaniák

Egy gramm metagrammatika	27
Szűrrealizmus	27
Magánhangzó-illeszkedés sörre, borra	28
Lábadozás	28
Kerberosz	29
Kétes aforizma	29
In memoriam Kondor Béla	29

NAPÓRA FÖLDIEKTŐL ÉGIEKNEK

Eszkaton	32
----------	----

Instrumentumok

Ézsaiás apokrif levele	35
A hely	35
Declinatio	35
Opus	36
Égi mechanikák	36
Infinitivus	37

Ének az agyagból

Ő beszélt valakikhez 41
Eon 41
Zsák, hamu és zsoltár 42
Pál 42
Ars poetica 42
Csend 42
Panacea 43
Deus 43
Filius absconditus 43
Sors nostra 43
A pokol színei 44

Persziflázsok

Bevezetés az idegélettanba 47
Anarcho-kirohanás Belzebub patikája ellen 47
Kling-klang 48
Koan I. 48
Koan II. 48
Koan III. 48
Idill 48

BEVEZETÉS PLATÓN KOPONYÁJÁBA

Summa

A vőlegény zsoltára 55
Grál 55
Bevezetés Platón koponyájába 56
Gyilkos orcák 57
Máté 26, 23 57
Summa 58
Ezékiel 58
Péter 58
Salvator 59
Szanhedrin 60
A zarándok balladája 61

Lélekméz

Kilöködés 65
Demiurgosz 65
Ha és... 65
Az Egyről 66
Levettetés 66
Katasztrófa 67
Tűz 67
Víz 68
Alászállás 68
A kór négyszögesítése 69
Lélekméz 69
Oh, istenek, istenek 69
Szellem 70
Elszabadult lélek 71
De jó is volna 71
Naphívogató 72
Pseudo-Arkhimédész törvénye 72

Visszakeringő

Lét-nemlétigék 75
Aranykor 75
Hol vagytok? 76
Köröttem 77
Életorsó ha visszapördül 78
Átversülés 79
A kései ébredés szimfóniája 79
Ennyi maradt 79
Test-pirkadat 80
Reménytelenül 80

Érdes hangok irreália szigetéről

Egy kis SZIGETelés 83
2083. július 83
Kozmikus költő-keltető 84
Egy tudata hasadt agysebész feljegyzései 84
A sehovány 85
Az csikornya csikordul 85
Az csikornya csikordul 86
A rimához 87
Népdal Irreália szigetéről 87
Határozat 88
A költő és korom 88
Kisértetmagány 89
Szörnyvers 89
Jelenetek egy el nem készült filmből 90
Szerelmes, bálványimádó helóta fohásza Íriszhez 90
A bürokráciáról 90
Árpádkori randevú 90
Locsolkodás utáni önmarcangolás 91

Előzetes részlegek egy lányregényből

Félprofán inkarnáció 95
Chósek 95
Központy Ede, avagy a Vérpirospozsgás Magister 95
Peczéry gróf 100
Nyú Ödipusz esete a nemcsak feje nő szfinx lédi MÉRIVEL 101
Mirdroff 102
Rost – idol 104
Apoteózis 105

IRGALOM

Köben, kövel 109
Vigasztaló Csillag 109
Húsvéti rigmus 110
Apokalipszis II. 110
Metanoia 110
Vágyódás szent élet után 111
Reggeli imádság 111
Fohász 112
Zsoltár 113
Modern zsoltár 114
Füst 114
Téli álom 114
Árpád fehér lovat áldoz 115
Irgalom! 115
A sírásó 118

Amikor már 118
Az utolsó előtti pillanat 118
Őszi alkony 118
Este 119
Szekerek 119

a szerkesztő jegyzetei 120

ALTERRA

Svájci-Magyar Kiadó Kft.

Andrássy út 10., H - 1061 Budapest

Tel./Fax: (36-1) 353 2176

e-mail cím: alterra@hu.inter.net - www.alterra-publishing.hu

Batári Gábor igen rejtélyes, ugyanakkor igen egyszerű költő. Rejtélyes mindaddig, amíg fel nem törjük csillog-kódját, át nem gázolunk a hozzá vezető úttalan utak csapda-rengetegén, amíg le nem hántjuk róla az önvédelem ezerféle liánját-borostyánját. És egyszerű – mert ha elérkezünk hozzá, az egyedül-létezőhöz, az egyetlen-Batárihoz, a sebzett és sebző, tehát hétköznapi emberhez –: saját kétségeinkhez, vívódásainkhoz, emberi létünk alapélményeihez jutunk.

Álljunk meg! Miféle emberi léthez? Egyszerre a porból és sárból lett esendőségünkhöz, és ugyanakkor a teremtmény képére formált ideál-önmagunkhoz! Mert Batári Gábor a filozófia, a teológia és társtudományaik segítségével önnön lényegét, s így az emberségünk lényegét kutatja. A szép, a jó, s az igaz antik szentháromsága, a keresztény hit hármassága, s a magyar ősvallás hármassága (alvilág, jelenlét, fölvilág) egyaránt hat világszemléletére. De elégedetlen minden hagyománnyal, a teljességet *saját mítoszának* megteremtésével kívánja megragadni. Eddigi munkássága azt bizonyítja, nem hiábavaló a kísérlete.

Batári Gábor nem az újmódi kocsmák zenésze, költészetének befogadásához *józan* és *éles* *szív* szükségeltetik. A világ leképezésének néha burjánzó, néha szikár mondatai, a születő mítosz viszony-rendszerei teljes figyelmünket és odaadásunkat követelik. Erőfeszítéseinkért azonban busásan fizet a költő: gazdagabb lélekkel tekinthetünk vissza *Batária* tájaira, azaz saját anyagi-szellemi létünk immár felfedezett (közös művelendő) háttérjére.

Gyimesi László